మబ్బుల్లా మిలాగ తేలింది

నటరాజ్ ముక్కామల

"హలో" స్టాఫ్ రూమ్‌లో అడుగు పెడుతూ శ్రీదేవిని నవ్వుతూ పలకరించాడు శ్రీనివాస్ తప్పు చేసినట్లు తలొంచుకుని కూర్చున్న శ్రీదేవి అతనివైపు చూడలేక పోతూంది.

"ఏం అలావున్నారు?"

అతి ప్రయాసతో తనలోని ధైర్యాన్నంతా కూడదీసుకుంటూ అతని వైపు చూస్తూన్న ఆమె కళ్ళలో.......ప్రపంచం అంతమవబోయేందుకు మరో క్షణకాలపు వ్యవధి మాత్రమే నన్నట్లున్న ఆవేదన!

"మీ రెండో యేటి సైన్స్ కోతుల్తో ఈ పిరిడ్ గడిపే ఉద్దేశ్యం లేనట్లుగా వుంది మీకు!...." ఎంత సీరియస్‌గా ఉన్నవాళ్ళనైనా నవ్వించగల తన సామర్థ్యాన్ని మరోసారి పరీక్షించుకోవాలనుకుంటూ న్నట్లు తన అనుభవాన్ని వినియోగిస్తూ వాతావరణాన్ని తేలిక పరచటానికి ప్రయత్నించాడు శ్రీనివాస్.

శ్రీదేవి అదేదీ పట్టించుకునే పరిస్థితిలో లేదు. అతని హాస్యం ఆమెను నవ్వించలేక పోతూంది.

"మీరీవేళ ఆడిటోరియం గోడలను చూశారా?" సైకిలాబ్ అక్కడే పడ్డట్లు వణుకుతున్నాయామె మాటలు.

ఆ ఆడిటోరియం కట్టినప్పట్నుంచి విద్యార్థి సంఘాల ఎన్నికల ప్రచారానికి ఎంతగానో ఉపయోగపడుతూన్న దాని గోడలను తను రోజూ చూస్తూనేవున్నా.... ఆవేళ తను వాటివంక అంత పరీక్షగా చూసి వుండకపోవటం ఆమెనలా ఎందుకంతగా బాధిస్తూందో తనకు అర్థం కావటం లేదని మాత్రం అతని చూపులే స్పష్టం చేస్తూన్నాయి.

"ఈ కాలేజ్‌లో ప్రేమ పాఠాలూ నేర్పుతారట! ..."

"అని ఎవరన్నారు?" అయోమయంగా అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"ఇక్కడి విద్యార్థులు!...." ఆమె నోటి నుంచి అంతకన్నా మాటలు పెగల్లేక పోతూన్నాయి.

అంతకు మించిన వివరణ అవసరం లేనట్లుగా, చేతిలోని పుస్తకాల్ని బల్ల మీద పెడుతూ వేగంగా బైటకు నడిచాడు శ్రీనివాస్

తాటికాయలను చిన్నబుచ్చే ంత అక్షరాలతో రాస్తేనే అందరికీ తేలిగ్గా కనుపిస్తుంది రాసిందేదైనా!....

"ఈ కళాశాలలో ప్రేమ పాఠాలూ నేర్పుతారు!....

కనుల పండుగచేసే దృశ్యకావ్యం.... వీనుల విందైన శ్రవ్య కావ్యం!....

శ్రీదేవీ శ్రీనివాసుల రసమయ మధుభరిత ప్రణయ చరితం! ...

కని....కనీసం విని తరించండి!....

తెలుగు లిటరేచర్ విద్యార్థుల భాషా పరిజ్ఞానాన్ని ఇక అపైన అర్థం చేసుకోగలిగేంత పాండిత్యం తన లాంటి ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్‌కు లేదన్నట్లు మెల్లగా వెనక్కు తిరిగాడు శ్రీనివాస్.

"ఇంటర్నల్ ఎసెస్‌మెంట్ కోసం జరిపే ఆ మాత్రం బోడిపరీక్షల్లో మార్కులు సంపాదించటానికి పుస్తకాలనూ ముట్టుకోవాలాన్న ధీమాను హిమాలయాలంత

ఎత్తుగా పెంచుకున్న హీరోలు.......వాళ్ళ నిరాశనూ, కోపాన్ని తన మీద వాటరిగా తీర్చుకుంటే కసి తీరదన్న ఆవేశంతో... అమాయకురాలైన శ్రీదేవిని తనతో చాటుగా గోడల మీదకు [illegible]ంచటం ఎంత వరకూ భావ్యం? .."

చదివాక తనవంకే సూటిగా చూసే ధైర్యం లేక....... సిగ్గుతో కుంచించుకు పోతూన్న శ్రీదేవి....అరవై మంది కుర్రాళ్ళ ఎదుట ధైర్యంగా నిలబడి "రొమాంటిసిజమ్" మీద లెక్చర్ ఇవ్వటమనేది అసంభవం,! అలా [illegible], దాన్ని ప్రపంచపు వింతల

స్టాఫ్ రూమ్‌కు తిరిగొచ్చే సరికి అతనికి అక్కడ శ్రీదేవి కనిపించలేదు. క్లాస్ తీసుకోటానికి వెళ్ళుండదని అతనికి తెలుసు. ఇద్దరి మధ్యా రెండేళ్ళ పరిచయం ఉన్నప్పటికీ.. ఆ గోడల మీది రాతల్లోని నిజం ఎంత నమ్మదగిందో ఇద్దరికీ తెలిసినా, వాటిని జాబితాలో చేర్చినా అతను నమ్మడు.

పుట్టుకతోనే వచ్చే సిగ్గు ఆడపిల్లకు ఆభరణాలకన్నా ఎక్కువ అందాన్నిచ్చినా "ఇంత బిడియపడే ఈ సుకుమారి పదిహేడేళ్ళ చదువును ఎలాగో పూర్తి చేసినా మగ పిల్లల కాలేజీలో లెక్చరర్ ఉద్యోగం

చేయటానికి ఎలా సిద్ధపడగలిగిందో" నన్న ఆశ్చర్యం శ్రీనివాస్‌కు మొదట్లో కలిగినా తన కలుపుగోలు తనంతో ఆ పరిచయాన్ని స్నేహంగా మార్చ గలిగాడు. కాలేజ్‌లో ఇంగ్లీష్ లెక్చరర్స్ వాళ్ళిద్దరే కాబట్టి, రోజూ కనీసం మూడు గంటల సేపైనా ఇద్దరూ కలసి ఓ గది నాలుగు గోడల మధ్యా గడపక తప్పదు కాబట్టి....అతని ప్రయత్నంతో శ్రీదేవి సహకరించక తప్ప లేదు.

కుర్రతనపు మగ కోరికలు ఎన్నో విషయాల్లో ఒకటిగానే కనిపించినా మన స్తత్వాలు మాత్రం నక్షత్రాల సంఖ్యను మించినన్ని రకాలు! గల గల పారే సెల యేటి ప్రవాహాన్నీ, మధుర సంగీతాన్నీ మైమరపిస్తూ మాట్లాడే కొంటె కోణం గులను తమ హృదయ సామ్రాజ్యపు మహారాణులుగా ఎన్నుకోవాలనుకునే.... చురుకు తనం ఎక్కువగా లేని యువకులు కొందరైతే, సాగర గంభీరతకు ప్రతీకల మనిపిస్తూ మౌనాన్ని అలంకరించుకున్న కుందనపు బొమ్మలు తమ జీవిత భాగ స్వాములుకావాలని కోరుకునే కొందరు... ఎప్పుడూ సరదాగా వుండే శ్రీనివాస్ లాంటివాళ్లు!

శ్రీదేవి తన జీవిత భాగస్వామిని కావాలని కలలు కనకపోతుండక పోయినా, ఆమె ఎదురుగాలేని సమయాల్లో శ్రీనివాస్‌కు ఏదో వెలితిగా అనిపిస్తూంది రాను రాను. ఆ భావన రోజు రోజుకూ మరింత భరింపరానిదిగా మారుతూంది. తన మనసులోని మాటను బైట పెట్టే అవకాశం ఆమె తనకు కల్పిస్తుందేమోనని చాలా నెలలుగా ఎదురు చూస్తూన్నాడు. తన అభిప్రాయాన్ని పరోక్షంగానైనా వెలిబుచ్చేందుకు అనువైన సమయమని ఎప్పుడైనా అనిపిస్తే....అతనేం చెప్ప బోతుందీ తనకు ముందే తెలిసినట్లుగా, అది వినటం తనకు ఇష్టంలేనట్లుగా....ఆమె తలనొప్పి లాంటిదేదో ఆ వాతావరణాన్ని మరుక్షణంలో మార్చేస్తుంది.

నిజానికి శ్రీనివాస్ మాట్లాడే తీరు శ్రీదేవికి ఇష్టంలేక కాదు. ప్రేమించే హృదయం, కలలు కనే కళ్ళూ ఆమె అందంతో పోటీ పడతాయి. విసుగనేది ఊహకైనా రానీకుండా అతనలా సరదాగా కబుర్లు చెబుతూంటే విరామం లేకుండా వినాలని పిస్తూంటుంది. అతను ఇంకా ఇంకా....ఏవేవో........మరెన్నో మాటలు చెప్తూవుంటే ఎంతో హాయిగా ఉంటుందని పిస్తుంటుంది. కానీ ఆ కోర్కె బైట పెట్ట లేని సిగ్గు తనను ఆవరించిన మరుక్షణం ఆమె మొగ్గలా ముడుచుకుపోతూ, ఆ బలహీనతలు దూరం చేసుకోలేని తన నిస్సహాయతకు బాధ పడుతుంది.

సెలవు చీటి ప్రిన్సిపాల్‌కు పంపించి ఇంటికి వెళుతూ....ఆ గోడల మీద రాతలు నిజమైతే ఎంత బాగుంటుందోనన్న తన చిలిపి ఊహను హృదయంలో పదిలంగా దాచుకుంది శ్రీదేవి. ఇకనుంచీ తన సిగ్గూ బిడియాన్ని ప్రేమించకుండా, వాటిని తన నుండి పారద్రోలాలనుకుంది. మరుక్షణమే ఆ సమయంలో శ్రీనివాస్ తనకు ఎదురైతే తనా పరిస్థితిని ఎలా ఎదుర్కోవాలన్న ఆలోచనకు సిగ్గు పడింది మళ్ళీ.

ఆ మర్నాడు శ్రీదేవి కాలేజీకి రాక పోవటం శ్రీనివాస్‌ను కలవర పరిచింది. ఎన్నిరోజులు సెలవు తీసుకుందో తెలుసు కుందామని ఆఫీసుకు వెళ్ళి అడిగాడు. సూపరింటెండెంట్ ముసి ముసి నవ్వులు, క్యాషియర్—టైపిస్ట్‌ల గుస గుసలూ చూస్తూంటే చిరాకు కలిగింది. జవాబు కోసం ఎదురు చూడ కుండానే ప్రిన్సిపాల్ గదిలోకి వెళ్ళిపోయాడు సరాసరి.

"హలో మిస్టర్ శ్రీనివాస్! కూర్చోండి...." చూస్తూన్న ఫైల్ నుంచి చూపును మరలిస్తూ ఆప్యాయంగా తన ఎదుటి కుర్చీని చూపించాడాయన.

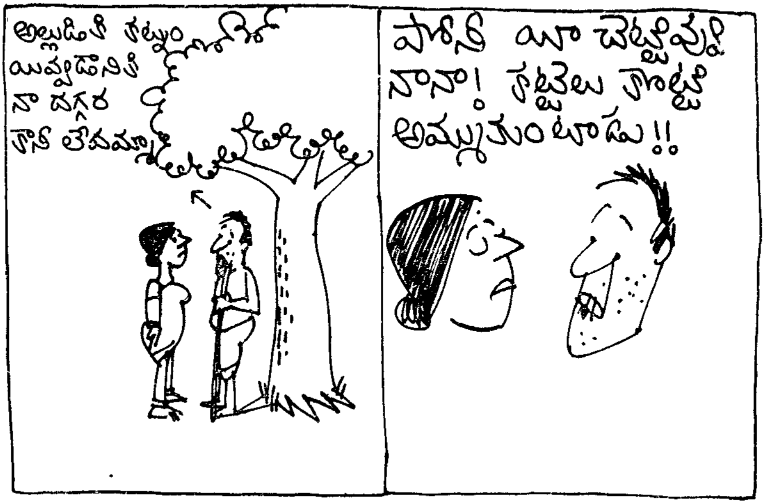

"ఈ పుకారును మీరూ నమ్ముతూన్నారా సర్" కూర్చుంటూ అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"అది నిజమేనని మీ ఇద్దర్లో ఎవరు చెప్పినా తప్పకుండా నమ్ముతాను!" నవ్వుతూ కళ్ళజోడు సవరించు కున్నాడు ప్రిన్సిపాల్.

ఉన్నతమైన ఆదర్శాలు కల ప్రిన్సిపాల్ గానే కాక మార్గదర్శిగా కూడా పేరు ప్రతిష్టలు సంపాదించుకున్న ఆయన విశాల హృదయపు మంచితనం గురించి స్టాఫ్ మెంబర్స్‌తో బాటు విద్యార్థులూ ఏదో ఓ సమయంలో తమ అనుభవ పూర్వకంగా తెలుసుకున్నవారే.

"మమ్మల్ని ఇప్పుడేం చెయ్యమంటారు?" ఆయన సలహాను అర్థించాడు శ్రీనివాస్.

"ఓసారి ఇలాగే జరిగిందో కాలేజ్‌లో, ఓ సరైన కారణమంటూ ఏదీ లేకుండానే కొందరు కొంటె కుర్రాళ్లు సరదాకు రాసిన రాతల్ని చదివిన ఆ లెక్చరర్స్ ఇద్దరూ నిజంగానే ఒకర్నొకరు ప్రేమించుకుని, భార్యా భర్తలై....ఆ కుర్రాళ్ళ రోగం కుదిర్చామను కుంటూ హాయిగా హనీమూన్‌కు వెళ్ళిపోయారు." తన మాటలకు రియాక్షన్ ఎలా వుంటుందోనని అతనివంక పరీక్షగా చూశాడు ప్రిన్సిపాల్.

ఉలిక్కిపడ్డ శ్రీనివాస్ కొంతసేపటికి తేరుకుని కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుంటూ,

"సర్! మీదగ్గర నేనేమీ దాచలేను!.... నేను శ్రీదేవిని ప్రేమిస్తున్నాను...." అని తలొంచుకున్నాడు.

"ప్రేమించటం చేయరాని తప్పయితే తలొంచుకోవాలి మిస్టర్ శ్రీనివాస్!...."

తన అసంకల్పిత చర్యకు సిగ్గుపడుతూ,

"కానీ ఆమె అభిప్రాయం...." అంటూ నసిగాడు శ్రీనివాస్.

"అఫ్‌కోర్స్!....పెళ్ళంటే ఆడామగా ఇద్దరూ ఇన్‌వాల్వ్ అవ్వాలి మరి!" అంటూ నవ్వాడాయన.

"థ్యాంక్యూ సర్!...." ఒక దృఢ నిశ్చయానికి వొచ్చినట్లుగా కుర్చీలోనుంచి లేచాడతను.

"బెస్టాఫ్ లక్!" ఆకథ మలుపు తనకు తెలిసినట్లుగా అన్నాడు ప్రిన్సిపాల్.

ఉదయం

చీకటి పొలంలో
ఆశల నారు నాటుతున్నాం
నా అశ్రు వర్షంలో తడిసిన
ఈ పైరు రాత్రి గడిచే సరికి
వెండి ఉదయాన్ని పండిస్తుందని
పతీక్షణం ! ప్రతీక్షణం !!

పావని

అంతకు క్రితం నాలుగైదు సార్లు శ్రీదేవి ఇంటికి వెళ్ళటం వల్ల వాళ్ళింట్లో అందరూ అతనికి పరిచయమే అయినా, ఇప్పుడు అక్కడికి వెళ్ళటానికి ఓ క్షణం సందేహించాడు శ్రీనివాస్.

కాని ఆమెను కల్సుకని మాట్లాడటానికి మరో మార్గం కనిపించలేదు.

ఆమె ఇల్లు దగ్గరవుతూన్నకొద్దీ అతని గుండె మరింత వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. ఎదురుగా శ్రీదేవే గుమ్మంలో కనిపిస్తే ఆ గుండె ఆగిపోతుందేమోనన్న భయంతో ఇంటిని సమీపించాడు శ్రీనివాస్

ముందు గదిలో కూర్చుని ఏదో పత్రిక తిరగేస్తూంది శ్రీదేవి చెల్లెలు. అతన్ని చూసి లేస్తూ,

"రండి" అంటూ సాదరంగా ఆహ్వానించింది వాణి

"శ్రీదేవిగారు లేరా?" గుమ్మం బైటే నిలబడి మెల్లగా అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"లోపలుంది... పిలుస్తాను. మీరు కూర్చోండి" అంటూ అతనికి కుర్చీ చూపించి "అక్కా...." అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది వాణి.

"ఈ సంగతి వీళ్ళింట్లో ఇంకా తెలీదేమో" శ్రీదేవితో సంభాషణ ఎలా మొదలుపెట్టాలో ఊహించుకుంటూ కూర్చున్నాడు శ్రీనివాస్.

"తనను అపార్థం చేసుకుంటే?...."

"నమస్తే!" శ్రీదేవి రాక అతని ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగించింది.

"నిన్న మీకు చెప్పకుండా ఇలా వొచ్చేసినందుకు క్షమించండి." అంటూ అతని ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది

ఇద్దరి మధ్యా మౌనం చోటు చేసుకుంది కాసేపు. ఎవరికి వాళ్ళు తమ మనసులోని మాటను ఎలా బైట పెట్టాలని సందేహిస్తూ ఒకరి మొహంలోకి మరొకరు చూడటానికి సిగ్గు పడుతున్నారు.

"మధ్యాహ్నం ప్రిన్సిపాల్ గారిని కలిశాను..."

"మీకూ తన కథ చెప్పారా?" తలొంచుకుని మెల్లగా అడిగింది శ్రీదేవి.

"మీకెలా తెలుసా కథ గురించి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు శ్రీనివాస్.

"నిజానికి అది కథ కాదు. నిజ జీవితానికి సంబంధించిన సంఘటన! నిన్న సాయంత్రం ఆయన మాయింటికొచ్చారు. ఆయన పెళ్ళి ఎలా జరిగిందీ చెప్తూంటే మొదట్లో నమ్మలేకపోయాననుకో..." పెళ్ళి కూతురిలా సిగ్గుపడుతూ అంది శ్రీదేవి.

శ్రీనివాస్ నిశ్చేష్టుడై చూస్తూ...ఆయన శ్రీదేవి దగ్గరకు స్వయంగా వొచ్చి ఏం మాట్లాడిందీ ఊహించుకుంటున్నాడు.

రెండు కప్పుల్లో టీ తీసుకొచ్చి ఇద్దరికీ ఇచ్చి వెళ్ళిపోయింది వాణి.

"ఐలవ్‌యూ!...." శ్రీదేవి చేతిలో టీ కప్పు వణుకుతూంది.

ఆశ్చర్యంతో...ఆనందంతో శ్రీనివాస్ ఆమె వైపు చూశాడు.

చూపులతో బాటు ఇద్దరి మనసులూ ఒకటైనాయి!

లోపలి రేడియోలో నుంచి బిగ్గరగా వినిపిస్తూన్న సినిమా పాట... తమ కాలేజీ విద్యార్థుల్ని గుర్తు చేస్తూంటే ఇద్దరూ హాయిగా నవ్వుతూ ఉండిపోయారు! ✱